

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 161/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. D., t. č. vo väzbe, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 36 ods. 2 a čl. 40 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Lučenec sp. zn. 1 T 66/2007 z 15. novembra 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 29. marca 2011 doručené podanie J. D., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „*Sťažnosť podľa článku 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky*“, z obsahu ktorého možno vyvodit', že ním namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 36 ods. 2 a čl. 40 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 a čl. 17

dohovoru rozsudkom Okresného súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 66/2007 z 15. novembra 2007 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

Z podania sťažovateľa a priloženej dokumentácie vyplýva, že namietaným rozsudkom okresného súdu bol sťažovateľ uznaný za vinného zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v tomto rozsudku, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní troch rokov, pričom výkon trestu mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní troch rokov. Strany konania nepodali proti namietanému rozsudku okresného súdu odvolanie, a preto nadobudol právoplatnosť 19. novembra 2007.

Sťažovateľ tvrdí, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 66/2007 z 15. novembra 2007, ako aj postupom orgánov činných v trestnom konaní v jeho veci, ktorý predchádzal vydaniu namietaného rozsudku, došlo k porušeniu ním označených základných práv podľa ústavy a listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s porušením čl. 1 a čl. 17 dohovoru, pričom poukazuje na konkrétne nedostatky, ku ktorým v priebehu jeho trestného stíhania malo dôjsť.

Ku skutočnosti, že nepodal odvolanie proti namietanému rozsudku okresného súdu, sťažovateľ uvádza: *„moja advokátka ktorá ma v tom čase zastupovala ma odvádzala od odvolania.“*

Zo sťažnosti tiež vyplýva, že sťažovateľ podal 25. februára 2010 návrh na povolenie obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 1 T 66/2007, ktorý okresný súd uznesením č. k. 22 Nt 4/2010-41 z 26. augusta 2010 zamietol, *„pretože nezistil dôvody obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por.“*. Proti označenému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ a jeho obhajca sťažnosť, o ktorej rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 3 To 24/2010 zo 6. októbra 2010 tak, že ju zamietol.

Sťažovateľ podal proti namietanému rozsudku okresného súdu tiež dovolanie, o ktorom (na základe zistenia, že nepodal proti dovolaním napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, pozn.) rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 6 Tdo 52/2010 z 5. januára 2011 tak, že ho odmietol s poukazom na prvú vetu § 372 Trestného poriadku, podľa ktorej oprávnené osoby okrem ministra spravodlivosti môžu podať dovolanie len vtedy, ak využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté.

Sťažovateľ sa popri návrhu na vyslovenie porušenia ním označených základných práv podľa ústavy, listiny a dohovoru namietaným rozsudkom okresného súdu domáha aj toho, aby ústavný súd tento rozsudok zrušil a oslobodil ho spod obžaloby, príp. nariadil „*nové súdne konanie v trestnej veci*“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 36 ods. 2 a čl. 40 ods. 5 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 a čl. 17 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 66/2007 z 15. novembra 2007.

Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní je predovšetkým preskúmať, či existujú dôvody na odmietnutie sťažnosti vyplývajúce z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti namietanému rozsudku okresného súdu bol sťažovateľ oprávnený podať odvolanie, o ktorom by bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa. V okolnostiach prípadu je irelevantná argumentácia sťažovateľa, že odvolanie nepodal z dôvodu, že ho od toho „odrádzala“ jeho právna zástupkyňa. Z hľadiska ďalšieho postupu ústavného súdu je podstatnou skutočnosť,

že sťažovateľ nevyužil oprávnenie podať proti namietanému rozsudku okresného súdu riadny opravný prostriedok – odvolanie; táto skutočnosť totiž zakladá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde dôvod na odmietnutie sťažnosti pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

Ďalšou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Z dokumentácie priloženej k sťažnosti vyplýva, že namietaný rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 19. novembra 2007, pričom sťažovateľ sťažnosť ústavnému súdu doručil až 29. marca 2011, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci, ako aj z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. apríla 2011